

til, at jeg tør tro på, at de her ordninger er fuldstændig sikrede og nagelfaste, og at der ikke er noget at komme efter.

Der er jo utrolig mange måder, et politisk flertal kan skrue på tingene på. Én ting er jo, om man tager en ordning, som kommer til udbetaling direkte, eller om man bruger pengene til noget andet. En anden ting er jo, om man modregner i forskellige andre ordninger. Der er jo mange måder, politikerne kan vælge at indkassere beløb på, og jeg føler mig overhovedet ikke tryk ved, at SP-ordningen ikke, når den har nået et vist omfang, så begynder at blive indkradset til den store kasse, og at folk slet ikke ser de penge i realiteten som nettokroner ude igen.

Desværre. Jeg håbede, jeg kunne sige det anderledes til hr. Frandsen.

Det er i virkeligheden også svaret til hr. Buksti, som påstår, at jeg taler udenom. Jamen det er jo ikke udenomssnak at tale om SP-ordningen i lyset af, hvad hr. Buksti var med til at indføre den som, nemlig en midlertidig ordning, som hr. Buksti nu er tilhænger af skal være ganske permanent. Hr. Buksti var ligeledes med til at love efterlønsgaranti og lignende, som vi heller ikke kunne regne med, ligesom hr. Buksti var med til at ændre Den Sociale Pensionsfond og tage pengene ind.

I forhold til pinsepakken og den diskussion har jeg forholdt mig til virkningerne for 2002, og det kunne jeg forstå var til hr. Bukstis fulde tilfredshed.

Den anden del af det, som jeg synes er væsentlig, men som jo fuldstændig mangler i hr. Bukstis terminologi, er det faktum, at man har haft en omlægning til grønne afgifter, der har vendt den tunge ende nedad. Det er de små indkomster, der i en lang periode har betalt. Så kommer der en kompensation ind i 2002 som et led i pinsepakken, og det er også derfor, man selvfølgelig ikke bare kan tage 2002 ud, men man skal se det i den sammenhæng, som jeg også troede hr. Buksti i øvrigt var tilhænger af man så det i.

Til hr. Laustsen skal jeg bare sige – nu ved jeg ikke, om hr. Laustsen var lige så uopmærksom her som med hensyn til, hvem der var valgt på Fyn – at vi længe har haft en mening om SP-ordningen. Han siger, at selv om vi ikke har haft nogen mening om det tidligere, så kan vi vel nu diskutere det fordelingsmæssige. Vi har jo netop haft en mening om det her. Vi har jo netop haft den mening, at vi skulle have politikerne til at

holde ord om, at det var en midlertidig ordning, og at pengene så skulle ud til folk igen. Så må folk selv finde ud af, om de vil spare dem op eller de ikke ønsker at spare dem op, så tvangselementet består ikke.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Gitte Seeberg som ordfører.

Gitte Seeberg (KF):

Dagen i dag handler om at have sine meningers mod, og det har regeringen med det fremsatte finanslovsforslag. Regeringen viser nemlig mod til at foretage de nødvendige prioriteringer på statsbudgettet. Regeringens forslag til finanslov sikrer en målretning af den offentlige indsats til fordel for de svageste grupper, de svage ældre og de syge, og regeringen viser, at det rent faktisk er muligt at sikre en tiltrængt forbedring af indsatsen på de offentlige kerneområder uden at indføre nye skatter eller skrue op for eksisterende skatter.

Det kan lade sig gøre, hvis der er mod og vilje til at prioritere og stille krav om, at der sker effektiviseringer i den offentlige sektor, effektiviseringer, som vi ser dem år for år i den private sektor. Regeringens forslag til finanslov er et opgør med den tidligere regerings manglende styring af de offentlige udgifter. Fra 1993 til 2001 voksede den offentlige sektor med mere end 2 pct. om året. Det var dobbelt så meget som regeringens egen målsætning. Konsekvensen har været, at antallet af beskæftigede i den offentlige i den periode er steget med 60.000 personer.

Regningen for overskridelsen af målsætningerne og budgetter for udgiftsvæksten i disse år udgør omkring 30 mia. kr. Det er en regning, der er sendt videre til skatteyderne. Det gælder både familierne, der er ramt af højere kommunale skatter, grønne afgifter, stigende ejendomsskatter, og erhvervslevet, der alene ved de sidste to års finanslove er ramt af nye skatter og afgifter og byrder for mere end 3 mia. kr.

Hvorfor er skatterne steget så kraftigt under den socialdemokratisk ledede regering? Svaret er enkelt: Den socialdemokratisk ledede regering har ikke evnet at prioritere de offentlige udgifter. Den socialdemokratisk ledede regering har ikke stillet tilstrækkelige krav om effektiviseringer i den offentlige sektor. Konsekvensen har været, at den offentlige sektor ikke er blevet effektiviseret i 1990'erne, men at produktiviteten derimod er faldet med 10 pct.